కృష్ణప్రియ

—షీలా శివరామ్

ఇంటి
స్కేజీ కారు వరకు వచ్చి నమస్కారం చెప్పాడు. దుకాణంలోని పనివాడు పిల్లాన్నిచ్చి అట్ట పెట్టెని కారు డిక్కీలో పెట్టాడు. చేతిలోని గిఫ్ట్ ప్యాకెట్ని పక్కన పడేసి కారు స్టార్ట్ చేశాను. కారూ, మనసూ— రెండూ వేగం అందుకున్నాయి.

'ఏం చేస్తూ ఉంటుంది కృష్ణ! గానచేసి 'పిల్లల్ని పెంచుతూ ఇల్లాలంతే కి చూస్తూ ఉంటుందేమో! లేదా- 'అమ్మా, నాన్నా!' అంటూ వాళ్ళని పిలిచే కడుపుకోత, 'బాబూ! ఎంత విద్వాంసుడివిరా!' అంటూ పొగడ్త మాటలుండా! 'నా వంటి వాళ్ళ ఈ జన్మ ఎందు కిచ్చావు, అమ్మా?' అని ఏడుస్తూ ఉంటుందా!

ఏమిటిది! నా ఏమిటి! క్షణక్షణం తన బాగు కోరే మనిషి, తన బాధని పంచుకుని సంతోషాన్ని పంచాలని చూసే మనిషి, నా మాటని ఏమన్నా లక్ష్య పెట్టిందా! పురాణకాలం నాటి కబుర్లు చెప్పుతుందేం? ! ఇరవైళ్లో ఉంటూ అటువైపు చూడకుండా పదుల్లోకి పోతూ ఉంటాం ఇద్దరం! ఈ నాటిదా మా ఇద్దరి అనుబంధం? ఈ నాగరిక ప్రపంచపు కుళ్ళు ఏమారుకుల్లు, అంత స్థాయి అవరోధాలు తెలియని పల్లె మనుష మల్లెమొగ్గలాంటి పసితనం నుంచి పెరిగిందే మా స్నేహలత! ఈ నాటిదా మా స్నేహం? ఏనాటిది?

జామచెట్టు రంగన్నని ఒకళ్ళం మాటల్లో పెట్టి. మరొకళ్ళం పెరటిలో దోరి జామ కాయలు రాల్చుకుపోయిన రోజుల్లో, పట్టుబడి ఇద్దరం చెవులు మెలేయించుకున్న నాటిది! దాని బొమ్మ కోపంతో విరగ్గొట్టానని వారం రోజులు మూతి బిగించుకుంటే, ప్రసన్నురాలిని చేసుకోవటానికి పుస్తకంలో ప్రాణ ప్రదంగా దాచుకున్న [illegible] పధని, పెకులి కన్నులని ఇచ్చిన రోజుల నాటిది! ఉగాది నాడు కొత్త బట్టలు లేని అభిమానవతిగా అటుకి దాని దాని కోసం అమ్మనేత చీరాట్ట తిని కావాలని మాసిన పాత గౌను వేసుకు వెళ్ళిన నాటిది. స్కూల్ పరీక్షలో నాకే పాసవలేదని అలిగి పది రోజులు విముఖంగా తిరిగి, లంఘ పెట్టుకుని జ్వరంతో 'కృష్ణా' అని కలవరించిన నాటిది. నా పుట్టిన రోజున నా కిష్టమయిన చెట్టు సంపెంగలు కొయ్యటానికి చెట్టెక్కి, కాలు జారి కింద పడి కాలు విరగ్గొట్టుకొని రెండు నెలలు మంచంలో ఉన్ననాటిది. రామ మందిరంలో పొగడపూలు ఏరుకుని, కొలనులో కాళ్ళాడిస్తూ పూలు గుచ్చుకుంటూ, అమాయకమైన అపురూపమయిన

స్నేహ మాధుర్యాన్ని పంచుకున్న నాటిది. తుళ్ళిపోయిన కృష్ణ 'నా కింత కేవ లున్నారో' అంటూ నా ఎదుట దాన్ని దాచుకున్న రోజుల నాటిది. మనువాడి వెంట వెళ్ళి పోతూ విడిపోయిందని స్నేహబంధాన్ని కన్నీటి ధారలతో వెరువేస్తూ, ఎండా వానా లాంటి నవ్వే ఏడుపు ముఖాలతో వీడ్కోలు పుచ్చుకుని దూరంగా వెళ్ళిపోయిననాటిది. ఈ నాటిదా మా స్నేహం!

అప్పుడే కాదు, ఇప్పుడు కూడా కృష్ణకి అభిమానమే. ఉట్టి అభిమానమే కాదు, ఆత్మాభిమానం కూడాను. ప్రాణం పోతున్నా సరే ఇతరుల నుంచి సాయం అందుకో నివ్వదు. తనేమయినా రాక్‌ఫెల్లర్ గారి కూతురా? టాటాగారి మనుమరాలా, బిర్లాగారి కోడలా? నా నుంచి, కనీసం నానుంచి ప్రాణ మిచ్చి పుచ్చుకునే స్నేహ బంధాన్ని కూడా విస్మరిస్తూ నన్ను దూరంగా ఉంచుతుందేం?

ఈ కారు డిక్కీలో ఉన్న సామాన్ని కృష్ణ తీసుకుంటుందని నాకేం నమ్మకం లేదు. తిండి లేక మాడిపోవటానికయినా అంగీకరిస్తుంది కానీ, అభిమానాన్ని వదులుకుని ఇవి గ్రహిస్తుందా అని నాకు సందేహమే.

పన్నెండు సంవత్సరాల తరవాత కృష్ణని కలుసుకున్న ఈ నాలుగేళ్ళ నించి నాకు ఇదే ఆలోచన. రఘుతో పార్టీలకి వెళ్ళినా, షికార్లకి, విహారాలకి వెళ్ళినా ఓ పక్కనుంచి కృష్ణ తొంగి చూస్తూనే ఉంటుంది మనసులో.

పాపం! ఆ దౌర్భాగ్యుడి కోసం ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ ఉంటుందేమో? ఆఫీసులో మైషపు చేసి, చేసి అలిసి పోయిన శరీరం విశ్రాంతి ఎరగక రాత్రి పూటలు మెషీన్ కుడుతూ ఉంటుందేమో! అలిసిన శరీరం ఏ అర్ధరాత్రికో నిరాశతో 'నాన్నా' అని కలవరిస్తున్న పసివాడి మీద చేయి వేసి సుషుప్తిలోకి జారిపోతుందేమో? ఆ చపలత్వపు మహారాజు పనిచేస్తున్న చోట నాలుగైదు నెలలు నమ్మిక నటించి, ఓ శుభ క్షణాన చేయి వాటం చూపించి, చేతి కందినది పట్టుకొని పలాయనం చిత్తగిస్తే, గుండెలు అరచేతిలో పెట్టుకుని గాలి సవ్వడిని కూడా శంకిస్తూ పసివాడిని గుండెల కదుముకుని కుమిలిపోతూ ఉంటుందేమో?

మొన్నటికి మొన్న ఆ హోటలు అయ్యరు ఎంత రభస చేశాడు! నమ్మకంగా ఉన్నట్లే ఉండి ఆ దౌర్భాగ్య దామోదరుడు నాలుగు వందలు చేజిక్కించుకుని పరారీ అయినప్పుడు కృష్ణని ఎంత అల్లరి పెట్టాడు! ఆ సొమ్ము చెల్లించకపోతే పోలీసు రిపోర్టు చేస్తానని

> **స్త్రీ అందం**
>
> భర్త కంటికి ప్రేమ పూర్తిగా కనిపించే స్త్రీ, తన పవిత్రత తన నిజమైన అందంగా భావించే స్త్రీ – ఆరాధనీయురాలు.
>
> —జె. టోబిన్

కృష్ణని బెదిరించినప్పుడు అవమానంతో, దుఃఖంతో మరి పాలిపోయిన కృష్ణ మొహాన్ని ఎలా మరిచిపోయేది? ఆ సొమ్ము చెల్లించటానికి ఎంత యాతన పడింది! ఇది మొదటిసారి కనకనా? ఈ నాలుగేళ్ళలోనూ ఇంచుమించు ఏడెనిమిది తడవలు ఇలా జరగటం చూశాను. కన్న సుఖాల్లో జీవితాంతం బాధ్యత వహిస్తానని అగ్నిసాక్షిగా ప్రమాణం చేసి పెట్టి మనిషిని, కష్టాలు అప్ప సుఖాల నీడ కూడా చవిచూపించని ఉసురు తీసి పట్టుకుని వదలదేమిటి? అతనంటే అంత వడిపోతుందేం కర్మ! అతన్నించి విడిపోయి స్వతంత్రంగా బతకటానికి సుతరామూ ఇష్టపడదే! ప్రభుత్వాలు, చట్టాలు కల్పించే రక్షణని పొందటానికి కూడా మనం/ముందుకు రానంత కాలం అవి మాత్రం/ఏం చెయ్యగలవు?

భర్తని వదిలేసిన భార్యగా నలుగురిలో తిరగటానికి. భయపడుతూందా? నా హోదాతో, నాకున్న సిరి సంపదలతో, నా కున్న గౌరవంతో నా నీడలో కృష్ణ మీద ఈగని కూడా వాలనియ్యకుండా చూడగలనే! పరులు వన్నెత్తి ఒక్క మాట అనకుండా చేయగలనే! భర్త నుంచి పొందవలసిన సుఖసౌఖ్యాలు కానీ, గౌరవ రక్షణలు కానీ ఏవీ లేనప్పుడు అతన్నుంచి విడిపోవటానికి ఎందు కంత జంకుతుంది? జీవితమంతా అతగాడు కైంకర్యం చేసిన డబ్బు తీర్చటానికే అర్పణ చేస్తుందేమో? ఆ పసివాడి గతి ఏం కాను? మనుషుల్లో వివేకం, విచక్షణ పెరగనంతకాలం ఎన్ని చట్టాలు చేసి ఏం ప్రయోజనం? ఈ సారి గట్టిగా చెప్పి చూస్తాను. వినకపోతే నాకు, కృష్ణకి ఇంక రాం రాం. కృష్ణ సుఖపడేట్టుగా చెయ్యలేనంతకాలం నా కున్న ఈ సుఖ సౌఖ్యాలు, సిరి సంపదలు వ్యర్థ మనిపిస్తున్నాయి.

ఆలోచనల్లో కారు అలవాటుగా కృష్ణ ఇంటి ముందు ఆగటంతో ఇహలోకంలోకి వచ్చి ఇంటివైపు చూశాను. తలుపులు దగ్గరగా వేసి ఉన్నాయి. బిస్కెట్ల పాకెట్లు తీసుకుని కారు దిగి నెమ్మదిగా తలుపులు నెట్టాను. రెండు గదుల వాటాలోని లోపలి గది తలుపులు ఓరవాకిలిగా వేసి ఉన్నాయి. లోపలినుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆగిపోయాను అక్కడే.

"కృష్ణా! మమ్మల్ని విడిచిపెట్టి ఇంక ఎప్పటికీ వెళ్ళకు, నాన్నా! అమ్మ ఎంత ఏడిచిందో తెలుసా?" అంటున్నాడు చిన్నారి రాజా.

"లేదు, బాబూ, ఇంకెప్పుడూ వెళ్ళను. నా బంగారు తండ్రీ!" అతను.

"అబ్బ, నీ గడ్డం గుచ్చుకుంటోంది, నాన్నా! నన్ను ముద్దు పెట్టుకోకు" అంటూ కిలకిలా నవ్వుతూ రాజా ముందు గదిలోకి పరుగెత్తి వచ్చాడు. చేతిలోని బిస్కెట్ల పాకెట్ వాడి చేతిలో పెట్టి మాట్లాడవద్దన్నట్లు సంజ్ఞ చేశాను.

"కృష్ణా! నన్ను క్షమించు, కృష్ణా, నన్ను మన్నించు. ఏ బలహీనపు క్షణంలో నా బుద్ధి అలా పెడదారి పడుతుందో నాకే తెలియదు. నన్ను చేసుకున్నందుకు నిన్ను సుఖపెట్టలేకపోగా, నీకు ఎన్ని బాధలు, అవమానాలుతెచ్చిపెడుతున్నాను? నన్ను క్షమించు, కృష్ణా."

ఇంకేం! ఆ దౌర్భాగ్యుడు ప్రవాసం నుంచి బయటికొచ్చినట్లున్నాడు. 'నన్ను క్షమించు, కృష్ణా' అనేటప్పటికల్లా ఈ కృష్ణ బొమ్మ కాస్తా మైనపు ముద్దకి మల్లే కరిగిపోయి ఉంటుంది. పునరపి జననం, పునరపి మరణం. తిరిగి అదే పాత కథ మొదలు.

నే నా క్షణంలో కృష్ణ మొహంలో భావాలను చూడాలన్న ఆరాటాన్ని అరికట్టుకోలేకపోయాను. ఓ అడుగు ముందుకు వేసి తలుపుకి ఎదురుగా నిలబడ్డాను. అటు తిరిగి ఉన్న కృష్ణ తన ఒడిలో ఉన్న అతని తలని ప్రేమగా, ఆప్యాయంగా రాస్తోంది. కోపంతో భగ భగ మండిపడుతూ వెనక్కి తిరిగి వచ్చి కారు స్టార్టు చేశాను.

* * *

కృష్ణ అర్జెంటుగా రమ్మని కబురు పెట్టింది. మళ్లీ ఏం ముంచుకొచ్చిందో? ఆ నిర్భాగ్యుడు తిరిగి ఏ ఉపద్రవం తెచ్చి పెట్టాడో తల నొప్పిదికి? అతన్ని గురించి ఎప్పుడు మాట్లాడినా సరయిన మాటలు రావు నాకు. అతనే కాదు, బాధ్యతా రహితంగా ప్రవర్తించే ఎవరిని చూసినా నా కోపం తారస్థాయి చేరుకుంటుంది.

కృష్ణ మౌనంగా చాపమీద కూర్చుని ఉంది. రాజా పలకా బలపంతో కుస్తీ పడుతున్నాడు. నన్ను గుమ్మం వద్ద చూసి, "రా లోపలికి" అంది.

"మళ్ళీ ఏమిటి కథ?"

కృష్ణ సమాధానం చెప్పకుండా రాజాని ఆడుకోమని బయటికి పంపేసింది.

'ఊఁ?'

కృష్ణ నా ముఖంలోకి ఓ సారి చూసి తల వంచుకుంది.

'చెప్పాయి!'

'ఆ రంగుల కంపెనీలోంచి ఆరు వందలు తీసుకువెళ్ళాడని రావుగారావు గారు చెప్పారు. కంపెనీ ప్రొప్రయిటరు కబురు పెట్టాడు, రెండు రోజుల్లోగా ఆ సొమ్ము కట్టమని. లేకపోతే ...'

లేకపోతే తెలిసిన సంగతే — పోలీసు రిపోర్టు.

'ఇంటికి వచ్చాడా?'

'లేదు. రెండు రోజు లయింది.'

'అసలు అతని పనికీ, డబ్బు విషయాలకీ సంబంధం లేదుగదా? ఎలా తీశాడట?' అన్నాను అనుమానంగా.

కృష్ణ జవాబు చెప్పేంతలోనే తలుపు తీసుకుని ఆ రామారావుగారే లోపలికి వచ్చారు. నేను కూర్చున్న కుర్చీని ఖాళీ చేసి ఆయనకి జరిపి కృష్ణ పక్కగా కూర్చున్నాను.

'ఈయనే రామారావుగారు. వీరి ద్వారానే ఆ కంపెనీలో పని దొరికింది' అంటూ పరిచయం చేసింది.

'అసలు అలాటి మనిషికి మీరు పని ఎలా ఇప్పించారండీ?' అన్నాను ఆయనను సూటిగా చూస్తూ. ఆ బుద్ధిహీనుడికి దయ తలిచి ఎవరయినా పని ఇప్పటి మంటే కృష్ణ మెడకి మరో సారి ఉరితాడు పోయటమే.

ఆయన నొచ్చుకున్నట్లు మొహం పెట్టారు. పని చూపినందుకు కృతజ్ఞత చూపకపోగా, ఇలా కూడా విమర్శిస్తారా అన్నట్టు చూశారు.

'ఆవిడ అంతగా బతిమలాడితే కాదన లేక పోయాను. పాపం! ఆడబిడ్డ ఇంత కష్టపడుతోంది అన్న జాలితో చాలా ప్రయత్నించి ఇప్పించాను. చివరికి అతను అనుకున్నంతా చేశాడు' అన్నా రాయన బాధగా.

'అసలు అతనికీ, డబ్బుకీ సంబంధం లేదు గదా? ఎలా తీశాడట?' అన్నాను సందేహం తీరక.

అతనే తీశాడన్నది ఎలా బుజువయిందో ఆయన పరిస్థితులన్నీ వివరించి చెప్పారు.

'మా ప్రొప్రయిటరు మండి పడుతున్నారు నా మీద. పైగా నా జవాబు దారీ మీద చేర్పించానాయె చూడండి. పోనీ ఆ డబ్బు సమయానికి నేను సర్దుదామన్నా నా పరిస్థితి అంతంతమాత్రమే' అన్నా రాయన జాలిగా కృష్ణవైపు చూస్తూ.

'రేపటికి ఆ సొమ్ము జతపడితే తప్ప'... అంటూ ఆగిపోయా రాయన.

కృష్ణవైపు చూశాను. మోహంగా నావైపు చూస్తూ, కూర్చున్నదల్లా మెల్లగా లేచి వెళ్ళింది.

'సాయంత్రం ఆరు గంటలకల్లా [illegible] సిద్ధంగా ఉండండి. పార్కు ఇంకా [illegible] వెళ్ళొద్దు [illegible] అంది, [illegible] రెండు [illegible] మీదుగా [illegible] ఇచ్చివేయాయి.

[illegible] 'నేను కూడా [illegible] ప్రయత్నిస్తాను. [illegible]' అంటూ వెళ్ళి పోయాడు.

[illegible] కృష్ణ రెండు [illegible] దాచుకుని [illegible]. [illegible] కూర్చుని [illegible] ఓదార్చా [illegible] లేదు. ఆ పిల్ల లోని ఉత్సాహాయుత, అమాయకత, ఆవేశం నా బాధలన్నీ మర్చిపోయేలా చేస్తున్నాయి. [illegible] చూస్తుండిపోయాను. నా [illegible] చేస్తూంది.

[illegible] ఇలా [illegible] రాలేదు. ఎంత సౌందర్యం! [illegible] ఎంతో కాలం ఉన్నావ్! అంతే [illegible], రాముడు అందిగా! బిడ్డ బట్టలు కూడా ఆలోచించనుండా అటు [illegible] పోగా ఉంటుంది కదూ! [illegible] అయింది. అంతే కావాలి. ఇప్పుడు నీ మనసు శాంత సౌమ్య ఎక్కడి మంచి చెప్పుకుంటుందో!'

ఉక్రోషంతో నా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. మనసు జాలితో కరిగి పోతూంది. కోపంతో ఎక్కువసేపు కృష్ణకి దూరంగా ఉండలేను.

'బాధ పడకు. ఏం ప్రయోజనం?' కృష్ణ భుజం మీద చేయి వేసి అనునయంగా అన్నాను.

భారంగా, మౌనంగా పది నిమిషాలు దొర్లిపోయాయి. కృష్ణ పైటకొంగుతో మొహం తుడుచుకుని నా వైపు తిరిగింది. కళ్ళు ఉబ్బి ఎర్ర తామర రేకుల్లాగా ఉన్నాయి.

'మధూ, నువ్వు పెద్దగలవా ఈ డబ్బు?' అంది మెల్లిగా.

నా హృదయం ఎగిరి గంతేసింది. ఇంత కాలానికి, ఎన్ని సంవత్సరాలకి కృష్ణ నా సహాయం అందుకోటానికి అంగీకరించింది! నా మనసు పురి విప్పిన నెమలిలా నాట్యం చేసింది, ఓ క్షణం. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా నా కున్న [illegible] ఆనందం ఈ ఒక్క క్షణంలో పొంద గలిగాను. అంతలోనే నా మనసు ఒక్క క్షణం యథార్థాన్ని గుర్తు తెచ్చింది. నా జీతం [illegible] చేతిలో రెండు [illegible] మా అమ్మే ఉన్నాయి. రేపు విజయవాడ టూర్‌కెళ్ళి వెళ్ళి, రావాలని రోజా అయింది. ఊర్లో రెండు రోజులకి కాని తిరిగిరాలు. బాంకులో నా పేర వేలకి వేలు ఉన్నాయి. కాని, రేపు ఆదివారమయి పోయిందే? నా కృష్ణ కోరిన ఈ క్షణం లోనే డబ్బు ఇవ్వలేపోయానా? అయినా, ఎలాగో పెద్దగలను. నా ఆలోచనలేమీ బయటికి చెప్పలేదు.

'నా డబ్బు పనికిరాదేమోగా?' అన్నాను కొంటెగా.

కృష్ణ నవ్వింది. 'అడుగుతున్నానుగా? ఇంటికి వచ్చి ఇవ్వు. నెమ్మదిగా తీరుస్తాను' అంది.

'ఏం? ఎక్కడా అప్పు దొరకలేదా?' అన్నాను అదే ధోరణిలో.

కృష్ణ మళ్ళీ నవ్వింది. 'అంత కోపం ఎలా రాదు' అంది.

'నా కెందుకు కోపం? నే నేం నీకు కాబోయే వాణ్ణా? నా డబ్బు నీకు పనికి రాదు!' అన్నాను [illegible].

కృష్ణ ముందుకు జరిగి నా గడ్డం పట్టుకుంది.

'నా పిచ్చీ! ఈ డబ్బుతో నా కున్న ఈ ఒకే ఒక్క స్నేహ మాధుర్యాన్ని కూడా పోగొట్టుకుంటానేమోనని నా భయం' అంది.

ఏ సంపదలకీ, ధనవ్యామోహాలకీ ఇవ్వని విలువ కృష్ణ నా స్నేహానికి ఇచ్చింది. నా మనసు ఆనందంతో నిండి పోయింది. నా శరీరం దూదిపింజలాగా తేలికై పైపైకి ఎగురుతున్నట్లని పించింది.

కృష్ణ మొహంలోకి చూశాను. కళ్ళు నిండి మధురిమతో మెరుస్తున్నాయి.

సృష్టిలో తీయని క్షణం అది!

నా మనసు చకచకా ఆలోచిస్తూంది. కృష్ణకి మరో మాట నచ్చచెప్పటానికి అదే తగిన సమయం.

'నా మాట ఒకటి వింటావా?' అన్నాను అనునయంగా.

'చెప్పు.'

''రేపే లాయరు దగ్గరికి వెడదాం. నా మాట కాదనకు. నీకు తప్పకుండా ఆతన్నించి విడిపోవటానికి అనుమతి దొరుకుతుంది. నీ జీవితంతోపాటుగా పసిమొగ్గ లాంటి ఆ జీవితాన్ని కూడా పాడు చెయ్యకు మూర్ఖంగా' అన్నాను.

కృష్ణ మాట్లాడలేదు.

'నిన్ను పెళ్ళాడినందుకు భర్తగా ఏ ఒక్క బాధ్యతయినా నిర్వహించాడా? సంపాదించి పోషించటం మొదలే లేదు. [illegible] వేధించి తన వ్యసనాల్నిటికీ నిన్ను ఆధారం చేసి పారిపోతూ ఉంటాడా? పశువు! నీకు మీ ఆఫీసులో ఏమ్మాత్రమయినా గౌరవం ఉందా అతని వల్ల? నలుగురూ నంబర్ వన్ కేడీ భార్యగా నిన్నంటారే? ఇదేనా అతను నీకు ఇచ్చే గౌరవం? కల్పించే రక్షణ? దీని ఫలితం రాజా జీవితం మీద ఎలా ప్రతిఫలిస్తుందో ఏ నాడయినా ఆలోచించావా? మనస్ఫూర్తిగా చెప్పు—ఒక్కనాడయినా అతని వల్ల సుఖపడ్డావా?'

కృష్ణ రాతిబొమ్మలాగా ఎటో చూస్తూ కూర్చుంది.

'జవాబు చెప్పవేం?' అన్నాను విసుగ్గా.

'మధూ! మనిషిలో ఔన్నత్యంతో పాటుగా కొన్ని బలహీనతలు కూడా వెంటనంటే ఉంటాయి. మానవుని బల హీనతల్ని మనుషుల మయిన మనమే క్షమించలేకపోతే మానవత్వానికి అర్థమేమిటి చెప్పు?' అంది నా వైపు సాలోచనగా చూస్తూ.

నా మనసు భగభగ మండింది.

'ఏం? జీసస్ క్రైస్ట్ తరవాత నువ్వే బయల్దేరావా? రెండో చెంపని చూపించేది ఇలాటి మూర్ఖులకి కాదు, కృష్ణా. నీ క్షమలోని ఉదారత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవటానికి కూడా గొప్ప హృదయం ఉండాలి. క్షమని పొందటానికి కూడా అర్హత కలిగి ఉండాలి' అన్నాను సెగలు కక్కుతూ.

కృష్ణ పలచని వెన్నెల తరగలాగా నవ్వింది.

'ఆవేశపడకు, మధూ! ప్రతి జీవితం లోనూ కొన్ని బలహీన క్షణాలుంటాయి. తెలిసో, తెలియకో తప్పు చేస్తాం. కాని, క్షమ అనేది ఎంత గొప్ప వరం! అది నీకు జీవితంలో దొరికినవాడు ఏ తప్పూ, మనసూ కృతజ్ఞతాభారంతో నిండి ఒరిగిపోవా, మధూ!'

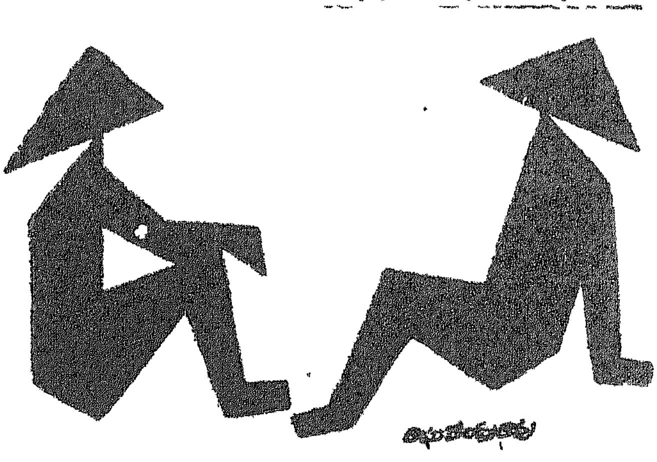

రేఖా గణితం

చిత్రం—జి. రాఘవేంద్రరావు (విజయవాడ)

'షీర్ నాన్సెన్స్! ఈ ఉపన్యాసాలు, బోధలు, ధర్మాలు వినటానికి నాకు ఓపిక లేదు. మన బలహీనతల్ని త్యాగం, క్షమ అంటూ ముసుగేసుకుని కప్పి పెట్టుకోటం నేను ఒప్పుకోను. నాకు ఫాక్ట్స్ కావాలి. సూటిగా పోదాం. ఏమ్మాత్రం వ్యక్తిత్వం నేను అభిమానించలేను. నీ జీవితాన్ని తీర్చి దిద్దుకోవటానికి నువ్వెందుకు జంకుతున్నావో నాకు తెలుసు. సంఘంలో, నలుగురిలో భర్తని వదిలేసిన భార్య అని వేలెత్తి చూపిస్తారని నీ భయం! భర్త ఎలాటి వాడయినా భరిస్తావు గానీ, అతన్నించి దూరంగా వెళ్ళి నీ బ్రతుకు బాట తీర్చి దిద్దుకునే ఆత్మబలం లేదు. నలుగురూ నడిచే బాటకి భిన్నంగా నడవటానికి గుండెధైర్యం లేదు. అంతటి దుర్మార్గుణ్ణి సహిస్తున్న నీ త్యాగాన్ని, సుగుణాల నీ నలుగురూ కీర్తించటం నీకు కావాలి. అంతేనా? యూ సిల్లీ ఇండియన్ ఉమన్!'

కోపంతో లేచి నించున్నాను వెళ్ళి పోవటానికి. కృష్ణ నా చేయి పట్టుకుని ఆపి సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూస్తూ ప్రశ్నించింది:

''మధూ, ఏపాటి తప్పు చేసినా నువ్వు క్షమించ లేవన్న మాటేనా?'

'అవునూ. అవునూ! నే నెంత నిర్మలంగా, స్వచ్ఛంగా, పవిత్రంగా ఉండాలని నా భర్త కోరతాడో అలాటి గుణాలే అతడిలోనూ ఉండాలని కోరుకుంటాను. మనిషి కో రకం నీతి నాకు నచ్చదు. నేనే నువ్వు అయితే ఏం చేసే దాన్నో తెలుసా?'

కృష్ణ కుతూహలంగా చూసింది. 'ఏం చేసేదానివి?' అంది.

'ఎందుకులే చెప్పటం! అది విని

తట్టుకోగల గుండెధైర్యం కూడా నీకు లేదు. చెప్పకపోవటమే మంచిది. అనవసరంగా జ్వరం తెచ్చుకుంటావు!" అన్నాను వ్యంగ్యంగా నవ్వుతూ.

కృష్ణ పసిపిల్లల అమాయకతకి జారి పడుతున్నట్టుగా నవ్వి నన్ను భుజం పట్టి దగ్గిరకి తీసుకుని అంది:

"మధూ, జీవితంలో క్షమించటం లోనూ, క్షమ పొందటం వల్ల కలిగే ఆనందం అర్థమయిన రోజున నన్ను మొదటగా గుర్తు చేసుకో."

చేయి విదిలించుకుని గుమ్మంవరకూ వచ్చాను. అప్పటికి కానీ వాస్తవ పరిస్థితి గుర్తుకు రాలేదు. నేను వచ్చింది ఎందుకు? చేసిం దేమిటి? పుట్టెడు దుఃఖంలో ఉన్న స్నేహితురాలిని ఊరడించటం లేకపోగా, దెబ్బలాడి కోపంతో వెళ్ళిపోతున్నాను. చటుక్కున కృష్ణ నన్ను డబ్బు అడిగిన సంగతి జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. నా కోపమంతా గాలికి ఎగిరిపోయింది. మొదటినుంచీ నా స్వభావమే అంత. ఆవేశం ఎక్కువ, ఆలోచన తక్కువ.

"పద, మా ఇంటికి వెడదాం" అన్నాను వెనక్కి తిరిగి.

"ఎందుకూ?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ఎందుకేమిటి? నిన్నిలా ఒంటరిగా వదిలిపెట్టిపోతే రాత్రంతా నాకు నిద్ర పడుతుం దనుకున్నావా? త్వరగా పద. రాజాని తీసుకురా!" అన్నాను.

"వద్దు. నేను రాను" అంది.

మళ్ళీ నా కోపం పెరుగుతూంది.

"ఏం? మా ఇల్లు నువ్వు ఉండటానికి తగింది కాదా?"

"అబ్బ! అన్నిటికీ కోపం తెచ్చుకోకు, మధూ. మీ భవంతి ముందు నా అల్పత్వం జ్ఞాపకానికి వస్తుంది" అంది సముదాయిస్తున్నట్టుగా.

"ఏం రాదులే. రాకుండా నేను చూస్తాను గానీ పద. ప్రొద్దుటే వచ్చేద్దువు గాని లేకపోతే రాత్రంతా ఆలోచనలతో పిచ్చిదాని వవుతావు."

"ప్లీజ్! ఇప్పుడు రాలేను" అంది.

నా కోపం మరింత పెరిగింది. నాలో ఏ కాస్తో చండిక స్వభావం ఉంది.

"ఏం? మా ఇల్లు అంత మహా పాపం చేసుకుందా? ఈ నాలుగేళ్ళలోనూ ఒక్కసారయినా వచ్చావా? అల్పత్వం, పేదత్వం అంటూ కాకమ్మ కథలు చెబుతూ మరిపించావు. నీ పాతివ్రత్యానికి ఏం భంగం రాదులే. మా ఆయన ఇంకో రెండు రోజులకి గానీ ఊరినించి రారు. పద మంటుంటేనూ?" నా మాట సాధించే వరకు నాకు నిద్ర పట్టదు.

కృష్ణ తప్పనిసరిగా బయలుదేరింది.

"ప్రొద్దుటే తప్పకుండా వచ్చేస్తాను. ఆపకూడదు. సరేనా?" అంది సందేహంగా.

"నిక్షేపంలాగా ఆరు గంటలకల్లా మీ ఇంటి ముందు నిలబెడతాను నువ్వడిగిన సొమ్ముతో సహా. సరేనా?"

కృష్ణని, రాజాని తీసుకుని మా ఇంటికి వచ్చేశాను.

* * *

నా ఆందోళన తీరిపోయింది. అర్ధరాత్రి రఘు టూరు నించి రెండు రోజులు ముందరగానే వచ్చేశాడు. ఇంక కృష్ణకి కావలసిన డబ్బుకోసం వెతుక్కో నక్కర లేదు. రఘుకి కృష్ణ మా ఇంటికి వచ్చిన సంగతి చెప్పి ఆరు వందలు కావాలని అడిగాను. రఘు పర్సు అందించాడు. ఎంత మంచివాడు! నే నెంత అదృష్టవంతురాల్ని! కోటి మందిలో ఒకరయినా నా రఘుకి సమం కాదు.

నాకు కావలసిన డబ్బు తీసుకుని రఘుకి పర్సు తిరిగి ఇచ్చేశాను. తెల్లవారు ఝామున నాలుగు గంటలకి [illegible] దిగుతున్న 'బిటెన్ మ్యాగ్నెట్'ని ఎదుర్కొని స్వాగతం చెప్పటానికి అలారం పెట్టమన్నారు.

నాలుగు గంటలకి అలారం మోగింది. లేవటానికి బద్ధకం అనిపిస్తోంది, రాత్రి ఆలస్యంగా నిద్రపోవటం వల్ల.

"మధూ, గ్రే పాంట్ కనిపించటం లేదేం?" అంటున్నాడు రఘు.

"అక్కడే ఉందే!" అన్నాను నిద్ర మత్తులోంచి.

"లేచి కాస్త చూడు" అంటూ బయటికి వెళ్ళాడు.

ఓ! జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. డ్రైవాష్ నించి తెచ్చిన పాకెట్ రాత్రి కృష్ణ పడుకున్న గదిలో పెట్టాను. బలవంతాన కళ్ళు తెరిచి కృష్ణ గదివైపు నడిచాను. లోపలినుంచి రఘు గొంతు వినిపించి బయటే ఆగిపోయాను.

"ప్రియా! నువ్వా?!" రఘు గొంతు ఆశ్చర్యంతో తెల్లబోయింది.

"ఓ, నువ్వా? ! నువ్వింకా రెండు రోజుల వరకు రావని మధు చెప్పిందే?" కృష్ణ కంఠం నిశ్చలంగా ఉంది.

"కృష్ణ అంటే నువ్వా? మధు ఇన్ని రోజులనించి చెబుతుంటే ఎవరో అనుకున్నాను." రఘు గొంతు చిన్నగా వణికింది. '. . . . . .'

"ఐ ఆమ్ సారీ ఆరీ. అతన్ని చేసుకుని చాలా బాధలు పడుతున్నావని మధు చెప్పింది. చాలా విచారిస్తున్నాను."

"నేను చాలా గర్విస్తున్నాను" అంది కృష్ణ అదే నిశ్చలమయిన కంఠంతో.

"ఎందుకూ?" రఘు తెల్లబోయాడు.

"ఒక మోసగాడికి భార్యని కానందుకు. మనసున్న మనిషికి భార్యని అయినందుకు."

"ప్రియా!" రఘు కంఠంలో కోపం, అవమానం బుసలు కొట్టాయి. వణికే గుండెలని అదిమి పట్టుకుని తలుపుల దగ్గరగా నడిచాను. కృష్ణ రాజని మంచం మీద నించి లేపి భుజంమీద వేసుకుంది.

"అయితే, మహా పతివ్రత మాట! ? అయితే, [illegible] పిన్ని [illegible]!" రఘు కంఠం [illegible]గింది.

"[illegible]" [illegible] గర్వం [illegible].

"[illegible]!" రఘు గొంతుతో [illegible], [illegible] [illegible].

కృష్ణ [illegible] తలుపు వైపు అడుగు వేసింది.

"నా [illegible] నాకు [illegible] కూడదా?"

భగవాన్! [illegible] క్రోధానికి అంతులేదా! ?

కృష్ణ ఒకే ఒక్క క్షణం ఆగి సూటిగా రఘు ముఖంలోకి చూసింది.

భగవాన్! కృష్ణ చూపులకి శక్తి నివ్వకు. నా పసుపు కుంకుమలు చల్లగా చూడు.

గబగబా అడుగులు వేస్తూ గది దాటి వీధి గుమ్మంలోంచి వెళ్ళిపోయింది. కృష్ణకి కనపడకుండా పక్కకి తప్పుకున్నాను. ఎలా కృష్ణ ఎదుట పడేది?

నా కళ్ళముందు ఆ దౌర్భాగ్యుడు, నిర్భాగ్యుడు, నీచుడు, మోసగాడు, నా రఘు, నా సుగుణాల ఖని, నా ఆశల వెలుగు, నా సర్వస్వం, నా ఆదర్శ పురుషుడు తారుమారయి నా మూసుకు పోతున్న కళ్ళముందు నాట్యమాడుతున్నాడు.

"మధూ, జీవితంలో క్షమించి, క్షమని పొందటంలో గల ఆనందం తెలిసిన రోజున మొదటగా నన్ను గుర్తు తెచ్చుకో."

కృష్ణ కంఠం వెయ్యి కంఠాలై నా చెవిలో మారుమోగుతూంది. *